

Bekymringerne sove for et Øjeblik og stille opgaa, ja opløses i det uendelige Verdensrum.

I flere Minutter stod han ubevægelig og lyttede til de bløde Klunk af Vandet langsmed Stranden. Ligesom hin Aften efter Hjemkomsten, da han tilligemed Jakobe havde staaet omtrent paa den samme Plet, betoges han paa ejendommelig Maade af denne ensformige Lyd, der i den dybe Stilhed lød som Evighedens egen Tale.

Ogsaa Stjernerne blev saa underlig levende for ham. Der var især en lille, kraftigt lysende en, der stod lige over Hveen; den blinkede saa fortrolig, ligesom genkendende til ham; det var, som den anstrengte sig for at minde ham om noget. Husker du mig ikke? — syntes den at spørge. Mindes du ikke dengang . . . for længe, længe siden . . . langt borte herfra . . . i en hel anden Verden . . . ?

Lyden af en Damper drog igen hans Blik mod Jorden. Og nu opdagede han nede i Syd — et Sted umiddelbart ved Stranden — et pragtfuldt Lysfænomen, der i første Øjeblik næsten forskrækkede ham. Det gik dog hurtigt op for ham, at det maatte være de Lysballoner, som Ivan havde faaet Lov til at anbringe i den nederste Havegang derhjemme paa Skovbakken, og som, idet de spejlede sig i det blanke Vand, frembragte Indtrykket af en Række luende Ildsøjler. Lidt højere oppe skimtede han nu ogsaa gennem Havens